

Με αφορμή την επέτειο από την εκτέλεση του Νίκο Μπελογιάννη (30 Μάρτη 1952) το ποίημα του Κώστα Βάρναλη «Στους Μπελογιάννηδες» από τη συλλογή «Ελεύθερος κόσμος».

Στους Μπελογιάννηδες

*Χαραυγή κατεπάνω του θανάτου
βάδιζεν η καρδιά σου, Παλικάρι,
λες κι ήταν άλλος: άγουρος που ορθρίζει
ν' ανταμώσει κρυφά την πρώτη αγάπη.*

*Σε κάθε βήμα ψήλωνε η κορφή σου,
το ηλιοστεφάνι τ' ουρανού να φτάσει.
Κι αν χάραζε για σένα αιώνια Νύχτα,*

η προδοσιά χορεύοντας σε φτυούσε.

Με χέρι' αλυσωμένα, που αγαπούσαν
να κρατάνε για τον οχτρό ντουφέκι
και γαρούφαλο για το μαύρο Νόμο,
σε βάλανε σημάδ' οι πλερωμένοι,

οι αρματολόγοι το χεροδεμένο,
τον Έναν οι πολλοί, τον άντρα οι φούστες,
οι τρίδουλοι το λεύτερο κι η λάσπη
τον πρωτανθό της Αρετής, Εσένα!

Δεν έχεις τάφο, αλλ' όπου ηλιοβολιέται
γαρούφαλο στητό κι όπου βροντάει
καριοφίλι της λευτεριάς, ολόρθον
η Μούσα σε φιλεί κι ο Μακρυγιάννης.

Δεν έχεις κι όνομα. Οι μαύροι το μαυρίσαν.
Μα το λένε στη ρεματιά τ' αηδόνια,
οι ανέμοι στα πλατάνια και στα ελάτια
και τα νερά σε θάλασσα και βρύσες.

Μην κλαίτε, μάνες μαυρομαντηλούσες
και συ, Μεγάλη Μάνα των μανάδων!
Όπου να 'ναι, θα τον νεκραναστήσει
μέγας λαός κι αυτός αναστημένος.